

CRISTELLA IN DE HEUVELS

Marjo & Nico Dam

Bijdragen van andere deelnemers in de tekst aangegeven

Hooischelf 13, 6581 SL Malden

Dam, M. & Dam, N. (eds.) 2015. Report of the Aphyllophorales-weekend in the hills of the province of Limburg. *Coolia* 58(1): 1–9.

A brief account of the ‘everything-but-Agaricales’-weekend, 16–18 May 2014 in Heerlen, highlights the excursion areas and several interesting collections. *Ceriporia camaresiana* (new for the country) and a few *Orbilbia* species are described in detail, and a key to decorticating resupinate fungi is provided.

27 deelnemers aan het voorjaarsweekend van de anders-dan-andere-paddenstoelen-werkgroep “Cristella” togen op 16 mei 2014 naar Heerlen, Zuid-Limburg. We verbleven er in Nivonhuis “Eikhold”, een vertrouwd adres, met prima slaapkamers, ruime werkzaal en catering inbegrepen. Zoals alle Nivonhuizen wordt ook Eikhold voor een groot deel door vrijwilligers gerund: mensen met hart voor de zaak, die we graag de halal metworst en de lactose-vrije, want zuiver biologische (‘hier zit geen rotzooi in’) yoghurt vergeven. Ook het weer liet zich van zijn beste kant zien: veel regen vooraf, en warmte en zonneschijn tijdens het weekend zelf. Fantastisch, je vraagt je af waarom je eigenlijk nog naar ‘gewone’ paddenstoelen zou kijken ☺.

Eerlijk gezegd viel het nog niet mee om geschikte excursiegebieden vinden voor zo’n grote groep paddenstoelenzoekers. Het moet een behoorlijk stuk bos zijn, met veel dood hout en (zeker in het voorjaar) een stevige component van de Zuid-Limburgse voorjaarsflora. En het Limburgse heuvelland is dan misschien wel heel erg groen, maar veel daarvan is niet zo bronsgroen meer en komt voor rekening van de landbouw, die hier helaas niet minder intensief is dan in de rest van ons land. Een van de kroonjuwelen, het Bunderbos bij Elsloo, was bovendien niet toegankelijk vanwege de rampzalige situatie van de Vuursalamander aldaar, en het ooit prachtige bos op de Schaelsberg boven Valkenburg is door enige recente wanstaltige beheeringrepen verruïneerd.

Tot zover het geklaag. Gelukkig zijn er dit weekend zoveel en zoveel mooie paddenstoelen gevonden (180 soorten in totaal), dat het al heel gek moet lopen willen daar niet een of meerdere soorten bij zijn waardoor je in vervoering raakt. En zo geschiedde.

Figuur 1. Nivonhuis “Eikhold” in Heerlen.

Drie korstzwammen op de Putberg (door Ida Bruggeman, mmv Eline Vis)

Mijn drie leukste vondsten van dit weekend deed ik op de Putberg. De eerste, *Cerinomyces crustulinus* (Okerkleurige gaffeldrager) is een dun, plat, donker, niet gelatineus korstje dat je in het veld gemakkelijk over het hoofd kunt zien. Onder de microscoop geeft hij een verrassend beeld. In plaats van de 'normale' 4-sporige basidiën die je bij een korstje verwacht, zie je stenvork-vormige basidiën. Bovendien zijn de sporen allantoïd (worst-vormig), heeft een deel ervan 1 septum en kunnen ze knopvormige conidiën afsplitsen. Kortom, onder de microscoop lijkt het precies op een Druppelzwam (*Dacrymyces*). De Okerkleurige Gaffeldrager en *Dacrymyces* behoren dan ook beide tot de Dacrymycetales. *Cerinomyces* is, voor zover ik weet, het enige geslacht in deze groep met korstvormige vruchtlichamen. In de literatuur wordt *Cerinomyces crustulinus* vermeld van coniferen-hout, maar het Nederlandse materiaal komt deels van loofhout.

Xenasma pulverulentum (Streepspoorwasje) had ik nog maar één keer eerder gevonden. Het is een van die soorten waarvan je altijd hoopt hem nog eens te zullen vinden omdat hij zulke mooie, geribde sporen heeft. Deze lijken erg op die van *Clitopilus* (o.a. de Molenaar). Macroscopisch is het Streepspoorwasje een zwammetje dat je gemakkelijk over het hoofd ziet. Onder de microscoop is het vanwege de geribde sporen en de uit het hymenium stekende, capitate cystiden juist erg karakteristiek.

Scopuloides leprosa (Wildharige wastandjeszwam) werd door Hermien Wassink al eens eerder op een Cristella-weekend gevonden (Wassink, 2005). Met veel genoegen heb ik deze mooie traditie voortgezet. Deze soort zie je niet zo gemakkelijk over het hoofd. Microscopisch is het een karakteristieke soort. Hij wordt gekenmerkt door hyfen zonder gespen en door de aanwezigheid van twee soorten cystiden: zwaar geïncrusteerde, conische cystiden en daarnaast niet of licht geïncrusteerde cystiden die cilindrisch, capitaat of spatelvormig kunnen zijn. Ondanks de aanwezigheid van zoveel goede kenmerken valt het niet mee deze soort te determineren. Hij komt namelijk in geen van de gangbare determinatiewerken voor. Naast bovengenoemde kenmerken zouden de geïncrusteerde, vertakte randhyfen waaraan de soort zijn Nederlandse naam ontleent, kenmerkend zijn (Boidin et al., 1993). In het Putberg-materiaal zijn deze echter nauwelijks ontwikkeld.

Figuur 2. *Scopuloides leprosa*, de Wildharige wastandjeszwam, op een rotte tak van een loofboom (Es?) op de Putberg.

Putberg

Net ten zuiden van Heerlen ligt de Putberg, een fraai hellingbos. We waren hier met Cristella al eerder eens heengeleid door Henk & Ellen Huijser, en herhaling lag voor de hand. We openden er het weekend mee, met een korte excursie op vrijdagmiddag. Dat leverde een gevarieerde lijst met waarnemingen op: Klavervreters, een lijkt dat toch nog een schoen bewoog, en heel veel Kogelhoutskoolzwammen.

Ondanks de korte duur van de excursie werden er toch behoorlijk wat paddenstoelen gevonden: 71 soorten, waaronder *Ceriporia camaresiana*, die nog niet eerder uit ons land gemeld was en waarover Inge Somhorst en Eduard Osieck hieronder nader verslag doen.

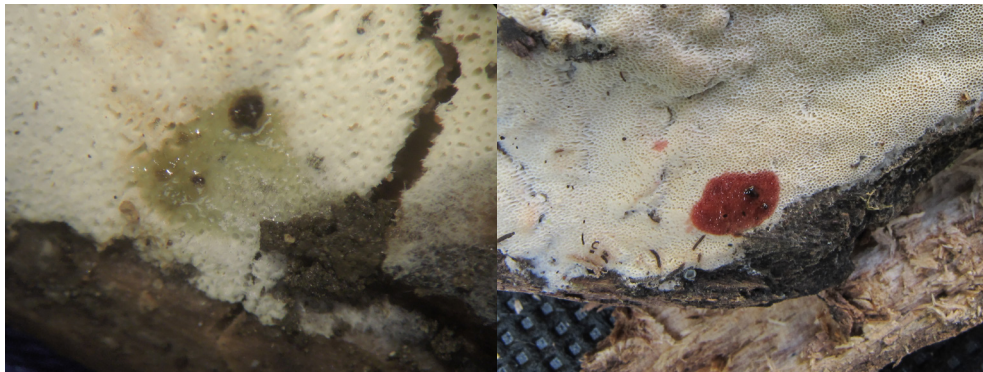

Een nieuwe Wasporia! (door Inge Somhorst, mmv Eduard Osieck)

Hoewel ik met een grote boog om de meeste polyporen heen loop, heb ik een zwak voor wasporia's. Ze zijn zacht en hebben bijna altijd rijpe sporen, wat ze prima geschikt maakt voor microscopisch onderzoek. Bovendien zijn ze vaak prachtig van kleur. Op de Putberg keken we naar een Vlakke essenkogelzwam (*Hypoxylon petriniae*) op enkele op de bodem liggende essentakken (zie Osieck & Van der Putte, 2014). Op een van deze takken zat een klein, wit tot iets naar oker neigend resupinaat polypoortje. Een voorzichtige vinger aan de rand drukte het tot moes, genoeg reden om het te verzamelen.

Na een aantal triviale korstjes was laat op de avond het polypoortje aan de beurt. Gespen waren afwezig, het leek inderdaad een *Ceriporia*. Ik had geen polyporenboek mee, maar onze polyporenkenner Eduard Osieck zat aan dezelfde tafel en zo determineerden we samen verder. Gezien de bleke kleur dachten we aan de Groenige wasporia (*C. viridans*), maar de sporen waren $5\text{--}5.5 \times 2\text{--}2.5 \mu\text{m}$, en dat is te breed. Het aantal poriën per mm was nogal variabel, een deel van het vruchtlichaam was nog jong. Eduard had hoop dat we zijn ooit gevonden maar nooit bevestigde *Ceriporia alba* in handen hadden. "Heb je de KOH-reactie al geprobeerd?" De Groenige wasporia kleurt purper in een druppeltje 5% KOH, *C. alba* geeft geen reactie. Druppeltje KOH aan de rand, bij Eduard onder de binoculair,.... "GROEN!! Hij wordt GROEN!" Wat dat betekende wist ik niet, maar de toon sprak boekdelen en groen was het zeker. Met Pieri & Rivoire (1997) determineerden we zonder veel moeite naar *Ceriporia camaresiana*, hoewel enige twijfel ontstond over de sporenmaten. *C. camaresiana* wordt door hen – naast de opvallende KOH-reactie – onder meer gekenmerkt door in zijaanzicht boonvormige sporen van $(5\text{--})5.5\text{--}6 \times 2.3\text{--}2.8 \mu\text{m}$. Ryvarden & Melo (2014) beelden de sporen beduidend smaller en rechter af dan Pieri & Rivoire en ons materiaal, maar geeft in de beschrijving als sporenmaten $5\text{--}6 \times 2\text{--}3 \mu\text{m}$, cilindrisch tot suballantoid. Bernicchia (2005) geeft $4.7\text{--}7 \times 2.3\text{--}3 \mu\text{m}$; de getekende sporen zijn smal (lang) ten opzichte van ons materiaal maar de vorm klopt wel. Inmiddels was het nacht geworden, en ontbrak ons de energie om nauwkeurig de beschrijvingen te controleren. Thuis bleken de sporenmaten van onze vondst te vallen binnen de spanwijdte van één van de vier vondsten waarop Pieri & Rivoire hun beschrijving hebben gebaseerd. Gemiddeld zijn ze wat kleiner ($0.25 \mu\text{m}$ korter

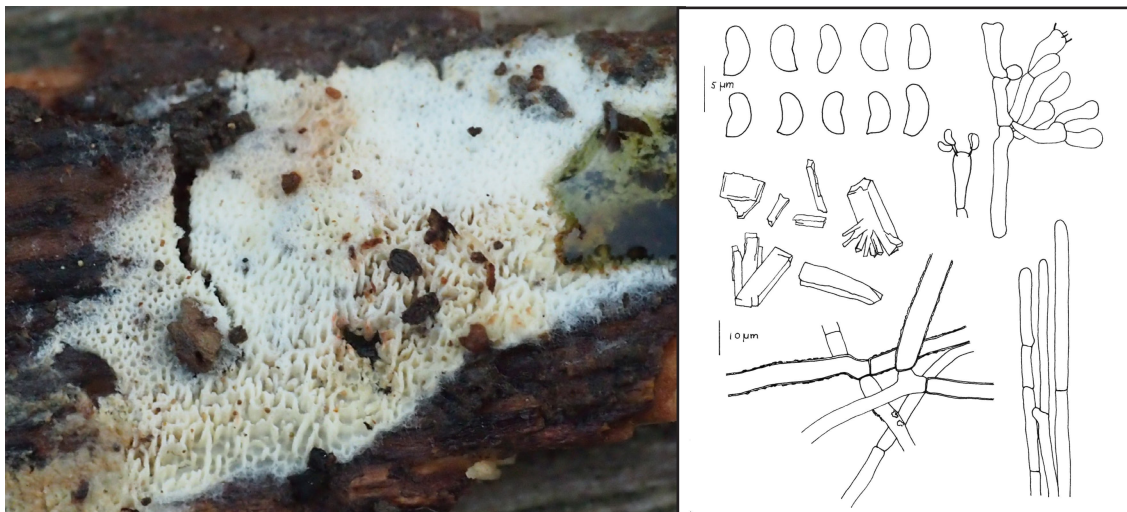
Figuur 3. Groene en paarsrode verkleuring na het aanbrengen van een KOH-druppeltje op de poriënlagen van resp. *Ceriporia camaresiana* (links) en de Groenige wasporia (*C. viridans*; rechts). De Groenige wasporia betreft een vondst uit de Lauwersmeer van juni 2014. (Foto's: Eduard Osieck)

***Ceriporia camaresiana* (Bourdot & Galzin) Bondartsev & Singer**

Polypoor op essentak, geheel resupinaat, 20–25 × 10–15 mm, jong wit met kleine gaatjes (3–4 per mm) en dikke wanden, meer volgroeid bleek gelig oker met onregelmatige poriën, 2–3 per mm, soms aan elkaar gegroeid met nauwelijks nog iets van een laag tussenwandje, uiteinden gewimperd, rand smal, wit, bestaande uit een ijle hyphenstructuur, materiaal zeer zacht. Subikulum dun, subikulumhyphen 4–8 µm breed, vertakkingen in rechte hoeken, min of meer dikwandig, geïncrusteerd of niet, geen gespen waargenomen. Boven het subikulum zit een laag met zeer veel rechthoekige kristallen tot 30(–50) × 8(–10) µm. Hyphen van trama en subhymenium 3–4 µm breed, aan septen tot 5 µm, dunwandig, regelmatig, verticaal georiënteerd, weinig vertakt. Basidiën iets clavaat, 15–20 × 4–6 µm, met 4 dunne, vrij korte sterigmen. Sporen in vooraanzicht cilindrisch, in zij aanzicht (sub)allantoïd tot boonvormig, vaak met een knikje in de adaxiale zijde, (4.5–)5–5.5(–6) × (2–)2.2–2.4(–2.6) µm. Met een druppeltje KOH (5%) kleurde het poriënoppervlak olijfgroen.

Figuur 4. *Ceriporia camaresiana*, gevonden op de Putberg. Links een foto van het vruchtlichaam (Foto: E. Osieck), rechts de microscopische details (Tek: I. Somhorst).

en 0.15 µm slanker), maar de vorm en verhoudingen van de sporen kloppen goed. In die beschrijving worden opvallende rechthoekige kristallen genoemd en getekend, die ons materiaal ook heeft. De subikulumhyphen zijn relatief smal en zelfs de geringe afmetingen van het vruchtlichaam lijken kenmerkend voor de soort. Daarmee past ons materiaal goed binnen de beschrijving van Pieri & Rivoire. Overigens sleutelt de vondst ook met Ryvarden & Melo en met Bernicchia uit op *C. camaresiana*. Volgens bovenstaande literatuur is *C. camaresiana* een zeldzame Midden-Europese soort met vondsten in Frankrijk, Zwitserland en Duitsland. De soort wordt gevonden op in strooisel liggende al wat verteerde kleine takken van onder andere Es en Vlier, ook in wat drogere bossen.

Trichterberg

Op zaterdag bezochten we het noordelijke deel van het Savelsbos, met name de Trichterberg, ten zuidoosten van Maastricht. Dit is een gevarieerd bos, met enkele prachtige holle wegen, fraaie uitzichten, vochtig loofbos en een dissonant perceel fijnsparren in de dalen, en nogal droog eikenbos hoger op het plateau. De Trichterberg leverde maar liefst drie soorten op die nog niet eerder voor Nederland gemeld zijn: *Gloeocystidiellum clavuligerum*, *Sistotrema porulosum* en *Trechispora stevensonii*. En alle drie gevonden en gedetermineerd door onze Belgische deelnemers, internationalisering loont! In een volgende Coolia hopelijk meer over deze drie soorten; beschrijvingen ervan staan in Bernicchia & Gorjón (2010). Overigens was Cristella vanaf het begin al opgezet als een Vlaams-Nederlandse werkgroep, en we zijn blij dat dat karakter niet verloren gaat.

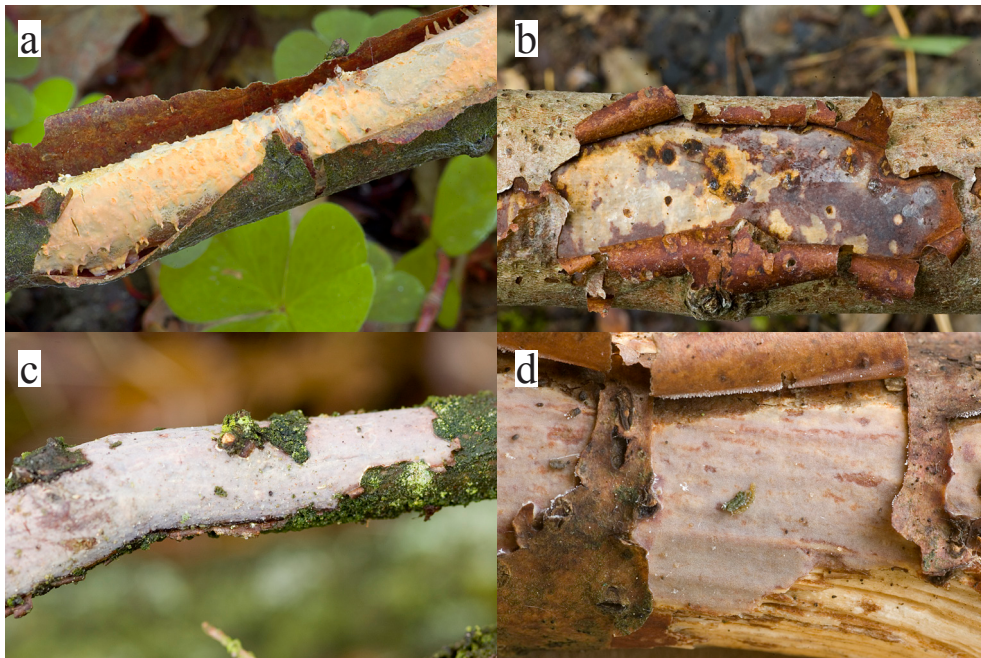
Figuur 5. Zadelzwammen (*Polyporus squamosus*) op een essenstomp in de bosrand van de Trichterberg.

Schorsbrekers

Enkele soorten korstzwammen ontwikkelen zich onder de schors van dode (vaak nog wel aan de boom zittende) takken, om dan bij rijpheid die schors open te breken zodat hun sporen aan de buitenlucht komen. Die schors staat dan in karakteristieke krullen langs de randen van het vruchtlichaam. De algemene Gewone schorsbreker (*Vuilleminia comedens*) is daar het ongetwijfeld meest bekende voorbeeld van, maar er zijn nog een paar andere soorten die hetzelfde doen en die ook overigens niet per se makkelijk van de Gewone schorsbreker te onderscheiden zijn. Ze staan in het volgende sleuteltje. (* = nog niet uit NL bekend; Q = lengte/breedte verhouding van de sporen. Let er op dat alle soorten ook zgn. hyphidia in het hymenium hebben, slanke, boompjes-achtig vertakte hyfen; verwar deze niet met cystiden, die zijn altijd veel volumineuzer en qua maat vergelijkbaar met de basidiën.)

Schorsbrekersleutel voor Nederland (gebaseerd op Bernicchia & Gorjón, 2010)

- 1a. Vruchtlichaam met duidelijk oranje tint. 2
- 1b. Vruchtlichaam grijs. 3
- 2a. Vruchtlichaam, wrattig; met conische, zwaar geïncrusteerde cystiden; op Haagbeuk .
. *Peniophora laeta* (Haagbeukschorszwam)
- 2b. Vruchtlichaam glad; zonder cystiden; op diverse loofbomen.
. *Vuilleminia alni* (Elzenschorsbreker)
- 3a. Met cystiden in het hymenium 4
- 3b. Zonder cystiden 6
- 4a. Cystiden puntig toespitsend. *Vuilleminia cystidiata**
- 4b. Cystiden min of meer cilindrisch, met afgeronde top. 5

Figuur 6. Diverse schorsbrekers. a) *Peniophora laeta* (Haagbeukschorszwam); b) *Vuilleminia alni* (Elzenschorsbreker); c) *Vuilleminia comedens* (Gewone schorsbreker); d) *Vuilleminia coryli* (Hazelaarschorsbreker).

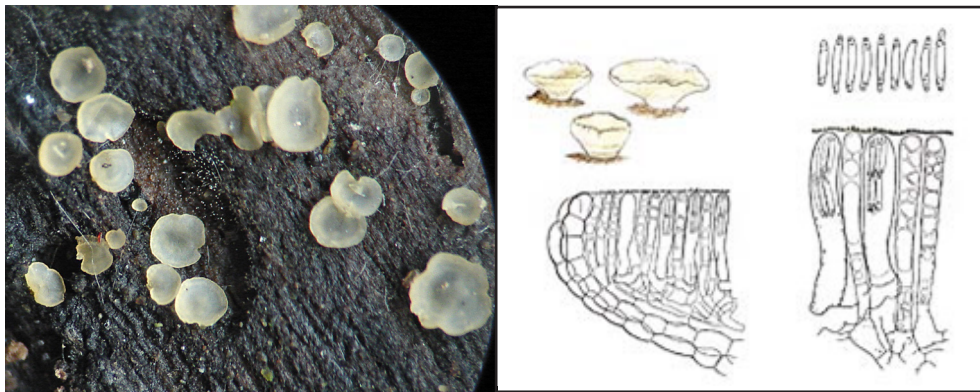
- 5a. Cystiden dikwandig; sporen 5–6 μm breed, $Q \approx 3$; op Hazelaar en Es *Vuilleminia coryli* (Hazelaarschorsbreker)
5b. Cystiden dunwandig; sporen 3–4 μm breed, $Q \approx 4.5$; op (uitsluitend?) Meidoorn *Vuilleminia pseudocystidiata**
6a. Sporen smaller dan 5.5 μm ; op diverse loofbomen en struiken. *Vuilleminia alni* (Elzenschorsbreker)
6b. Sporen breder dan 5.5 μm ; meestal op eik, maar ook op andere loofbomen *Vuilleminia comedens* (Gewone schorsbreker)

Een van de minder gewone soorten, *Vuilleminia coryli* (Hazelaarschorsbreker) werd op de Trichterberg gevonden, netjes op Hazelaar. Een foto van deze vondst, en foto's van de andere inlandse schorsbrekers van eerdere excursies, staan in Figuur 6.

Eyserbos

Het weekend werd afgesloten met een wandeling door het Eyserbos, op grote afstand te lokaliseren door de reuzenzendmast die aan de rand ervan is neergezet. Ook dit is weer deels hellingbos, deels plateaubos, maar anders dan in de andere bossen was het plateau hier natter dan de (op het zuiden gerichte) helling. Aan de zuidkant grenst het Eyserbos aan een bij het waterschap in beheer zijnd grasland, dat spectaculair geel gloeide van de Ratelaars, her en der roze bespikkeld door Hondskruid. Hier eisten de zon en de inspanningen van het weekend zijn tol, en sloeg loomheid bij de excursiegangers toe.

In het bos was het ook relatief droog, en er werden slechts zo'n 30 soorten gevonden. In zulke bossen kunnen de nog drogere plekken soms verrassingen opleveren, bijv. dode takken die nog in de boom hangen. Op die takken, blootgesteld aan wind en zon, vind je dan toch nog Oranje druppelzwammen, zwarte gelatineuze bekertjes, of kleine oranje schijfjes, Wasbekertjes, om precies te zijn.

Figuur 7. *Hyalorbilia inflatula* (Ankerwasbekertje). (Tekeningen: © Hans-Otto Baral HB 6618. Foto: Anneke van der Putte)

Wasbekertjes (door Anneke van der Putte)

Orbilia's zijn in het veld redelijk gemakkelijk te onderscheiden van andere ascomyceten, tenminste wat het geslacht betreft. Het zijn heel kleine, wasachtige bekertjes, vaak een beetje doorschijnend en wittig, roze, gelig, helder geel of oranje van kleur. Ze groeien op hout, soms op nog stevig (bastloos) hout, maar soms ook op sterk vermolmd hout. Op soortniveau wordt het vervolgens ingewikkelder. De weinige literatuur die er is, spreekt elkaar tegen, sleutelt eenzelfde collectie verschillend uit en/of vermeldt dat er nodig nader onderzoek naar de verschillende soorten moet plaatsvinden.

De eerste *Orbilia* die ik vond, groeide in een klein groepje op een stevige, bastloze tak. De vruchtlichamen waren vrij plat tot licht komvormig, heel licht geel gekleurd en 0.5–1 mm groot. De sporen zaten 2-rijig in de asci, waren recht tot een beetje gekromd en $(5-6-7(-8) \times 1-1.5 \mu\text{m})$. De asci waren vrij breed en plomp en maten tot $30 \times 4 \mu\text{m}$. De parafysen waren nauwelijks te onderscheiden, zo vast en dicht zaten ze tegen de asci aan. De meeste literatuur die er is, hielp me niet verder. Er werd geen soort in beschreven die precies overeenkwam met de kenmerken van 'mijn' *Orbilia*. Alleen met Nordic Macromycetes (Hansen & Knudsen, 2000) kwam ik vrij snel uit bij *O. inflatula*: de sporenmaten klopten min of meer ($4.5-7 \times 1 \mu\text{m}$, cilindrisch) en ook het epithecium was aanwezig (een epithecium, ook pseudo-epithecium geheten, is een stevig waslaagje over het hymenium dat door de parafysen wordt afgeven); dat klopte dus ook. Probleem was dat de kleur niet overeenkwam: hij is volgens Nordic Macromycetes licht oranje en dat was de mijne beslist niet. Voor de rest was de overeenkomst wel heel groot. De huidige naam van *O. inflatula* is overigens *Hyalorbilia inflatula*.

Ook nog maar eens op internet gekeken. In de tekeningen van H.O. Baral zijn de vruchtlichamen veel meer komvormig dan mijn exemplaren, maar de kleur komt wel meer overeen. Ook de vorm en aanhechting van de asci, de sporen en van de cellen van het vruchtlichaam komen overeen met het beeld dat 'mijn' *Orbilia* vertoont onder de microscoop. Barals tekeningen overtuigen mij: ik besluit tot *Hyalorbilia inflatula*, het Ankerwasbekertje.

De tweede *Orbilia* was beigewit met een heel licht gele tint; diameter < 1.2 mm. Hij groeide op erg vermolmd, kletsnat hout. De sporen bleken sterk gekromd en klein ($2.5-3 \times 1 \mu\text{m}$) en waren - naar het leek (in katoenblauw, maar het was moeilijk te zien) wrattig aan de buitenzijde van de kromming. Asci clavaat, $25-30 \times 2.5-3 \mu\text{m}$; duidelijk capitate (tot 3 μm groot) parafysen, deels geïncrusteerd. De derde *Orbilia* was helder goudgeel en groeide op hard, ontschorst hout; diameter < 1.5 mm. De verdere kenmerken kwamen overeen met die van de tweede *Orbilia*.

Figuur 8. Links: *Orbilbia* nr. 2. Rechts: *Orbilbia delicatula* (Niersporig wasbekertje). (Foto's: Anneke van der Putte)

Voor wat betreft het helder gele exemplaar was de zoektocht niet al te moeilijk. Met Nordic Macromycetes kom je meteen uit op *O. delicatula*, waarbij vermeld wordt dat deze naam synoniem is met *O. xanthostigma*. Maat en vorm van de sporen kunnen nog wel enigszins variëren, maar over de kleur zijn alle auteurs het eens: *O. delicatula/xanthostigma* is oranje, 'golden yellow' of heldergeel, maar niet bleek wit of heel licht geel. Alleen Ellis & Ellis sleutelt een witte vorm uit: *O. leucostigma*. Deze komt in de verdere kenmerken overeen met *O. delicatula/xanthostigma*, maar hij is 'very pale cream', wat met 'de mijne' overeenkomt. Hij wordt ook bij Dennis genoemd. Op de site van Ascofrance staan eveneens afbeeldingen van *O. leucostigma*, van de hand van Baral, die in alle macro- en microscopische aspecten overeenkomen met mijn soort. Op de Verspreidingsatlas echter staat een foto van *O. delicatula* met een 'wit' vruchtlichaam. Wat nu? Is van *O. delicatula* ook een witte vorm mogelijk?

Ik leg het probleem voor aan Stip Helleman. Hij meldt me dat *Orbilbia delicatula* erg variabel kan zijn, ook in kleur, en stuurt me bovendien een aantal pagina's uit de in voorbereiding zijnde monografie van Baral over *Orbilbia*'s. Volgens Baral heeft nieuw onderzoek van alle oude herbarium-asco-specimina die 'model' hebben gestaan voor de verschillende soorten *Orbilbia*, verrassende resultaten opgeleverd, waarbij (o.a.) de opvattingen over *O. delicatula* sterk aan het schuiven zijn gegaan. Hoe *O. delicatula* en *O. leucostigma* in de toekomst zullen gaan heten is nog niet duidelijk. Zo lang Baral's monografie echter nog niet is gepubliceerd, houd ik de determinatie van mijn twee laatste *Orbilbia*'s, zowel de gele als de witte, maar op *Orbilbia delicatula*.

De nieuwe Standaardlijst

Dit Cristella-weekend was een van de eerste georganiseerde gelegenheden om met de nieuwe Standaardlijst (Arnolds & van den Berg, 2014) te werken. Er moet een totaalijst komen, en de namen daarin moeten natuurlijk aan de nieuwe opvattingen voldoen. Zoals te verwachten was, waren de meeste deelnemers aan het weekend nog niet aan die nieuwigheden gewend, en veel waarnemingen werden dan ook onder de 'oude' naam (die van het Overzicht uit 1995 (Arnolds et al., 1995)) doorgegeven. Voor ons een goede gelegenheid om nieuwe namen te leren: alle waarnemingen moesten gecontroleerd worden aan de hand van de nieuwe Standaardlijst. Prima, anders komt het er maar niet van. En het viel nog wel mee, met die veranderingen. Van de in totaal 180 gevonden soorten hebben er 28 een nieuwe naam gekregen, 15%.

Aan die nieuwe namen wen je natuurlijk wel. Maar de inhoud van sommige namen, de taxonomie, is soms ook veranderd, en daar weten we niet altijd zo goed raad mee. *Dacrymyces lacrymalis*, bijvoorbeeld, is nu synoniem met *D. stillatus*, maar in de praktijk vinden wij toch duidelijk collecties met ofwel dunwandige sporen (en dan op loofhout) ofwel dikwandige sporen (en dan meestal op naaldhout). *Myxarium podlachicum* zou hetzelfde zijn als *Stypella grilletii*, hetgeen ons ook wat onwaarschijnlijk lijkt. Andersom kan ook. Werden *Resupinatus applicatus* en *R. trichotis* in de oude Standaardlijst nog samengenomen (de Harige dwergoortjes), nu zijn ze weer gescheiden, overigens zonder dat daar nieuwe argumenten voor zijn gekomen. (De hoedbehang, volgens Funga Nordica het onderscheidende kenmerk (Knudsen & Vesterholt, 2012), bleek in 1995 niet betrouwbaar, maar nu blijkbaar wel.) Het probleem met het samenvoegen van namen is dat, mocht het later onterecht blijken, je informatie kwijt bent. Van de waarnemingen die tussen 1995 en 2014 als *Resupinatus applicatus* zijn gemeld, zullen we nooit meer weten of het nu *R. applicatus* of *R. trichotis* was. Net zo zullen we van de toekomstige *Stypella grilletii*'s later niet meer weten of het toch *Myxarium podlachicum* betrof (mocht hun samenvoeging later onterecht blijken). Een lastige zaak. Vooralsnog zetten wij op onze lijstjes de oude naam nog maar tussen haakjes erbij, mocht het zo uitkomen.

Figuur 9. *Junghuhnia nitida* (Zalmkleurige poria). (Foto: Aldert Gutter)

Foto's en tekst van de auteurs, tenzij anders vermeld.

Literatuur

- Arnolds, E., Kuyper, Th.W. & Noordeloos, M.E. 1995. Overzicht van de paddestoelen in Nederland. Uitgave NMV.
- Arnolds, E. & Van den Berg, A. 2014. Beknopte standaardlijst van Nederlandse paddenstoelen. Uitgave NMV.
- Bernicchia, A. 2005. Polyporaceae s.l. (Fungi Europaei 10). Ed. Candusso, Alassio.
- Boidin, J. et al. 1993. Crypt. Mycol. 14: 200–205.
- Breitenbach, J. & Kränzlin, F. 1984. Pilze der Schweiz. Bnd 1. Ascomyceten.
- Dennis, R. W. G. 1981. British Ascomycetes. Cramer, Vaduz.
- Ellis, M. B. & Ellis, J. P. 1997. Microfungi on Land Plants. Richmond Publishing Comp.
- Hansen, L. & Knudsen, H. 2000. Nordic Macromycetes Vol. I. Ascomycetes.
- Knudsen, H. & Vesterholt, J. 2012. Funga Nordica. Nordsvamp, København.
- Medardi, G. 2012. Ascomyceti d'Italia. Uitgave A.M.B. Centro Studi Micologici.
- Osieck, E. & Van der Putte, A. 2014. Cristella Texel. Coolia 57(3): 139–149.
- Pieri, M. & Rivoire, B. 1997. A propos du genre *Ceriporia* Donk (Aphyllphoromycetidae). Bull. Soc. Mycol. France 113: 193–250.
- Ryvarden, L. & Melo, I. 2014. Poroid fungi of Europe. Fungiflora, Oslo.
- Thompson, P.I. 2013. Ascomycetes in colour. www.xlibrispublishing.co.uk
- Wassink, H. 2005. Cristella-weekend 2004. Coolia 48(2): 89–90.

Baral, H.O., zie: <http://www.gbif-mycology.de/HostedSites/Baral/>